

дѣ мѣ, иде отъ него, даде на Адама мужа своего. Стой ево! що правиши ты Адаме; не чѣхте ли какво ви зарѣча Богъ; не слѣшахте ли чи рече: (така съмъ рекълъ), „Ако идеете отъ забра-ненното древо ще да умрете“ не гледате ли на древото, чи е написано и името на смъртьта; и чѣха и видатъ, обаче идеха. Кой ги толкува прелести, та быдохъ безѣмни; Лукавыйи змѣй, лукавыйи дѣволъ ги прелести съ тыа дѣмы: макаръ и да е рекълъ Богъ така, но вы не си тѣрѣйте това на умъ, макаръ и да е написано на древото името на смъртьта, обаче не бойтеса отнюдъ, идехте и нема да умрете. Не смертію умрете. Полемо чѣдо коистиннѣ! самъ си Богъ говори, ще умрете, чи го не вѣрѣватъ: а дѣволъо говори нема да умрете, чи него повѣрѣватъ. Освень това иматъ предъ очите си смъртьта (коато е начертана на запреиенното древо), и пакъ не са боатъ отъ нея, що е това; не е ли съща дѣволска прелестъ, коато имъ произведе найвеликата бѣда; Прельстените, който мыслеха да не умираатъ, умрѣха и изгѣбиха рай, изгѣбиха божіата благодать, и славата, и безсмертіето и самага Бога.

Тамъ същята прелестъ имаме и нѣе братіе Хрістіане, и въ тамъ истата бѣда впадаме. Нѣе гледаме катаденъ смъртьтъ: гледаме а въ кашата, гледаме а по чѣждыте челоуѣцы, гледаме а по нашите сродницы, гледаме а по стары и по млади: Напримѣръ, ты си закопалъ (заровилъ) или ба-